

LLUIS VILA i PLANA (Fons d'Art del Vallès)

Fou en el mes de febrer de 1942 que en les planes del diari "SABADELL" dibuixava uns comentaris a propòsit de l'obra, llavors incipient, del nostre pintor i concitadà Lluís Vila i Plana, pintor que formava part d'una generació que avui podem valorar com a un revulsiu en moments en què la funció artística havia sofert un cert encallament fruit de les especials circumstàncies en què havíem viscut; notes escrites traduint un criteri autènticament sincer i que pretenia fer justícia i a cooperar al desvetllament iniciat. Deia llavors que l'obra de Vila i Plana era fruit d'un treball ordenat, infatigable i persistent que s'agermanava a una consigna, produir més i millor, presentant l'obra en tota sa nuesa, amb encerts i falles, reflexos d'un temperament simple honorat i sensible. En aquells moments constatava l'habilitat mestrívola de que era en possessió i que deixava fer lluir i que a la realització amable, li mancava ambició, tota vegada que es tractava d'una pintura resolta amb àgilitat i elegància, però mancada d'atreviment.

El novembre del 1946, refeia els

comentaris, afegint que ens era difícil valorar-ne la solvència professional separant-la de la solvència artística, ja que l'equilibri es feia present en tot moment.

Un avenc, notable quant a la tècnica vàrem acusar-lo ja en l'Exposició de Vila Plana a les Galeries Augusta, de Barcelona, al mes de març de 1948.

Els problemes formaven ja una unitat que servia a l'obra, i que teòricament l'articulaven vivint visions netament contemplatives del paisatge en els que els colors prenen funcions gairebé biològiques; en fi, vivint un estat psicològic per part de l'artista dins una fase de franca evolució.

Per darrera vegada, i fou en novembre del 1951, ocasionalment vàreig parlar de Vila i Plana aprofitant, per tal d'introduir-me als comentaris, d'unes paraules de Selma Lagerloof que deien: "¿Sabeu lo que he fet en tant m'asseia en el jardí? Doncs bé, he somniat".

Avui aquestes paraules retornen a mi amb la mateixa intenció, perquè Vila i Plana ha viscut d'aquest somni, iniciant consegüentment un sentit pic-

tòric que a la naturalitat del fer uneix la delicadesa d'uns sentiments incontaminats. L'article esmentat finia resumint un concepte que avui m'interessa aclarir. Deia, dic "Li manca únicament lo que podria dir-ne, esclatar, aquest cruixit que a vegades destrueix tota una personalitat, emperò que, en més d'elles es el cervell genial de l'obra". I és que en aquesta darrera exposició s'ha fet possible de definir-ne uns resultats que, si bé no es projecten com en un tot genial, sí que ceneixen una corona de llaurers, corona que en la plenitud d'un fer especialment encertat, reafirma sentiments predits i meritíssimament aconseguits.

Al desembre del 1956 resolía la presentació a l'obra del pintor sabadellenc JOAN J. BERMÚDEZ, fent el joc amb els conceptes de: matèria i esperit, naturalesa i abstracció, raó i sentiment i ho resumia com jo llavors creia: Síntesi total d'una obra feta amb esforç i tossuderia, a la que afegia

JOAN J. BERMÚDEZ

(Tot-Art)

unes resultants: Poesia, Humanitat, Misteri i Passió. De llavors ençà, la pintura de Bermúdez ha volat seguint un mateix rastre, i tal com definia el poeta Carles Sindreu, en presentar l'artista l'any 1969 "en un vol ras... com un veler tot blanc que pinta, foll, damunt de les onades i va deixant un solc esborradís sobre les aigües nacarades".

Antoni Vila Arrufat, ens el presenta avui divagant enmig d'uns conceptes en els que prevalen els dots de sensibilitat lluminica amb les que ha creat, al seu entendre, "ambients lírics, màgics, harmònics i per damunt encara com un vel misteriós de llunyania".

Em plau ara, avui, fer record de que en contemplar i penetrar en l'obra de tot artista, no hi hem de veure únicament i prevalentment el seu fet natural en ell mateix i sí que l'interrogant que,

junt als seus mètodes de treball, l'artista hi posa.

En perfilar un retrat o en dibuixar una figura, en tot moment el diàleg entre objecte i pintor es fa present, i de l'entesa i compenetració d'ambós, en neix l'obra que ens produirà les sensacions més diverses i ens farà l'efecte d'una cosa viva plena d'humanitat i lliure d'un academicisme artístic. James Balfour ens recorda que "cal que la bellesa sigui quelcom més que un accident" i certament en valoritzar l'obra de Bermúdez al decurs del temps, podem ben dir: que valora un realisme que és conseqüent a l'idealisme que viu en constant connubi en l'ànima de l'artista i que, acumulant energia i acció, produeix aquest treball que a primer cop d'ull pot semblar-nos únicament d'un lirisme penetrant, però que és fill d'una solidesa tècnica dins un individualisme envejable.